

[Ove Hansen.]

ren med hensyn til visse honorarer, f. eks. til ingeniører, arkitekter m. v., nemlig hvorledes man har tænkt sig at forhindre stigninger i honorarerne, idet ingeniører og arkitekter i honorarer jo som regel får en fast procent af entreprisesummen, og da denne f. eks. på nybyggeriet sandsynligvis fortsat vil være stigende, bliver honoraret som følge heraf jo også større.

Jeg forstår, at regeringen gerne vil have disse to lovforslag gennemført i dag, og det er vel også rimeligt, at sådanne indgreb gennemføres straks. Jeg kan derfor på mit partis vegne give tilslutning til dels en hurtig udvalgsbehandling, dels en hurtig gennemførelse.

Jørgen Jensen: Ligesom hr. Per Hækkerup gjorde det, vil også jeg gerne indledningsvis referere til statsministerens redegørelse, som blev fremsat her først på eftermiddagen i dag. Jeg vil gerne takke for denne redegørelse. Den gav, synes jeg, et realistisk billede af den økonomiske situation, og den fortalte væsentlige ting om de skridt, som regeringen agter at tage for at løse de aktuelle, vi kan også sige de stærkt presserende problemer, som ligger foran os, for det er nemlig en alvorlig økonomisk situation, vi er stillet over for, og uden at gå i enkeltheder herom skal jeg nævne et par ting, som nok kan understrege dette.

Vi har udsigt til, at der stadig væk vil være et underskud på betalingsbalancen på et par milliarder kr., hvis der ikke sker noget særligt. Der er udsigt til en voldsom løn- og indkomststigning, vel at mærke i penge, og langt stærkere og mere, end produktionen vil stige. Det er jo ensbetydende med en forstærket inflation, og det er rigtigt, hvad der er sagt tidligere, at en sådan inflation tjener ingen eller næsten ingen på, hvorimod næsten alle taber på den. Endelig er der udsigt til en alvorlig forringelse af det samlede danske erhvervslivs konkurrenceevne over for udlandet med faldende eksport eller for lidt stigende eksport og med afsætning på hjemmemarkedet til følge, og hermed, hvad værst er, er der også udsigt til en faldende beskæftigelse.

Regeringen og også det konservative folkeparti ønsker at undgå alt dette, og jeg kan med det samme give tilsagn om, at vi

vil medvirke til lovforslagernes gennemførelse her i dag og gøre det hurtigt. Vi er altså parat til i det hele taget gennem en samordnet økonomisk politik at gribe ind så at sige her og nu og gøre det, selv om det gør ondt i forskellige kredse og på forskellige mennesker, når der blot er lighed i byrderne og der er en social balance. Der findes selvsagt intet universalmiddel til løsning af disse problemer, der findes ingen patentløsning, et enkelt middel kan ikke tages i anvendelse. Vi må nemlig både føre finanspolitik, pengepolitik og indkomstpolitik, og disse tre elementer må netop samordnes, hvert må have sin rolle, og ingen af dem må overbelastes. Hertil vil jeg sige yderligere, at det har hidtil været således, at penge- og kreditpolitikken har båret for meget. Vi er derfor enige med regeringen i, at vi alle må tilstræbe en lettelse af pengepolitikken, så at den alt for høje rente, der plager alle folk her i samfundet, kan falde og likviditeten forøges. Hvis vi opnår dette formål, vil vi herved styrke investeringerne og herigennem konkurrenceevnen, sikre beskæftigelsen og få væsentlige priser, ikke mindst huslejen i nybyggeriet, ned.

Vi må også føre en indkomstpolitik på en fornuftig måde, ikke mere end højest nødvendigt ved tvang og direkte indgreb, f. eks. i bestående overenskomster, fra statsmagtens side, men i hvert fald også ved en appel til de organer, der traditionelt selv i vidt omfang fastsætter lønniveauet og indkomstniveauet og arbejdsvilkårene i øvrigt. Derfor er jeg glad for, at der i statsministerens redegørelse var en kraftig og alvorlig appel til de store organisationer på arbejdsmarkedet og i erhvervslivet om, at de selv i videst muligt omfang skulle bidrage til denne indkomstpolitik.

Men vi må jo erkende, at indkomstpolitik er andet og mere end et spørgsmål om lønninger. Det drejer sig også om priser og avancer, og de to lovforslag, som handelsministeren har fremsat i dag, viser klart dette. Jeg synes, man kan sige, at her går regeringen i spidsen og siger til befolkningen og til organisationerne, at vi som regeringsmagt, som en flertalsregering, er villige til at skabe et stabilt prisgrundlag, som vi håber at arbejdsmarkedets parter selv vil bidrage til, og så har disse forslag naturligvis derudover en selvstændig betydning.